

ligger en 11—12 Kr. over den for Hvede og Rug fastsatte Pris. Derfor foreslaar man, at Forbudet mod Udførsel af Vaarsæd opretholdes, og jeg tror, at det bliver nødvendigt, at det opretholdes lige saa længe som Forbudet mod Udførsel af Hvede og Rug.

Man kunde saa blive staaende ved den Bestemmelse og sige: Vel, saa har vi Udførselsforbud, og saa er Forholdet det samme som sidste Aar. Jeg vil imidlertid meget henstille, at man ikke bliver staaende ved denne Ordning, thi Sagen er den, at det vilde være overordentlig uheldigt, om vi lukkede os selv ude fra at tage den Gevinst, der ligger i, at den Byg og Havre, vi her i Landet betragter som Foderkorn, ved Udførsel kan hjembringe en betydelig Overpris, fordi Kornet i Udlandet finder en Anvendelse, der betinger en saadan Overpris. Det, som her er foreslaaet, er da dette, at der indføres et Dispensationssystem, saaledes at der ved Ydelse af en Dispensionsafgift indtræder det Forhold, at Kornet bliver her i Landet, hvis der ikke er nogen betydende Fordel ved en Eksport, men at der aabnes for det, saa snart der ligger en betydelig Eksportfortjeneste; og Forholdet foreslaas ordnet paa en saadan Maade, at det ikke kan forventes, at selve Prisen her i Landet herigennem stiger.

Der er dem, der siger, at herved lægges der en Skat paa Landbruget. Dertil maa jeg sige, at det forstaar jeg ikke; thi Skatten, hvis man vil kalde det en Skat, er lagt paa Landbruget i det Øjeblik, man lukker selve Udførselsforbudet fratager Landbruget den Indtægt, der kunde være ved at eksportere, og jeg tror, at Landbruget for sin egen Skyld ønsker dette Udførselsforbud. Hvad der her er Tale om, er kun dette: hvis vi er enige om, at der skal være Udførselsforbud for alle de fire Hovedkornsorter, vil det saa være nødvendigt, at Landet som saadant i den Valutasituation, hvori vi befinder os, skall afskære sig fra at tage en Indtægt ved Eksport, ifald en saadan Indtægt kan opnaas, uden at det her i Landet kommer til at skade en eneste, heller ikke en eneste Landbruger? — thi naturligvis bygger hele denne Ordning paa, at der, som der er Udsigter til, foregaar tilstrækkelige Tilførsler af Majs til hele vort Husdyrhold og navnlig til Svinebesætningerne, der maa haabes at kunne forøges i det kommende Aar.

Det foreslaas, at der skal kunne gives Dispensation fra Udførselsforbudet til alle dem, som søger derom, forsaavidt der er

Tilførsel af Majs, imod at de betaler 60 pCt. af Differencen mellem cif-Prisen paa Majs og Eksportprisen paa Byg. I Øjeblikket er cif-Prisen paa Majs maaske 37 Kr. eller noget lignende; hvis man tænker sig, at der kunde opnaas en Eksportpris paa Byg paa ca. 57 Kr., er Differencen altsaa 20 Kr. Deraf vil, efter hvad der er foreslaaet, 60 pCt. gaa i Statskassen, altsaa 12 Kr., og der vil være 8 Kr. til Eksportøren, dels til Fortjeneste og Dækning af Omkostninger og dels til at betale Landmanden en Overpris over Majsen; thi medmindre han gør det, vil han ikke kunne faa Byg frem. Under almindelige Forhold vil han med de Priser, der nu betales, komme til at betale mindst 4 Kr. over Majsprisen, ja, med den daarlige Kvalitet paa Majs tror jeg ikke, de 4 Kr. slaar til. Men hvis han afser 4 Kr., vil vi, naar de 4 Kr. lægges til 37 Kr., komme op til 41 Kr. for Byg, altsaa, som ærede Medlemmer vil se, meget nær den Pris, vi har i Øjeblikket. Jo lavere Majsprisen bliver, eller jo højere Eksportprisen bliver paa Byg, desto stærkere vil denne Udførsel kunne foregaa, men des større Fordel er der alligevel for Landet ved den; og jo mere Majsprisen stiger, og jo lavere Pris man i Udlandet betaler for Byg, des mindre Fordel bliver der ved Eksporten, og den vil helt forsvinde og Udførselen standse af sig selv, hvis Majsprisen stiger for stærkt eller Bygprisen falder under et vist Lavmaal. Derfor foreslaas dette System, fordi man derved helt undgaar det, som jeg for mit Vedkommende anser for meget uheldigt, at uddele private Dispensationer til den enkelte Ansøger, som derved faar en særlig Fordel; i Stedet derfor faar man et System, som automatisk aabner, naar Landet som Helhed kan faa Fortjeneste derved, uden at det skader nogen, og som lukker igen, naar der i Virkeligheden ingen Fortjeneste er at opnaa.

Endnu skal jeg omtale et Forhold, som har kostet adskillige Overvejelser ved dette Lovforslags Udarbejdelse, og som maaske endnu vil give Anledning til adskillige Overvejelser, nemlig selve Omkostningerne ved denne Kornordnings Gennemførelse. Som bekendt har Kornordningens Gennemførelse i Aar givet Anledning til meget store Udgifter; efter hvad man kan se — vi staar jo tæt ved Afslutningen af Høstaaret —, vil der, som det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, blive en Udgift af i alt 42 Mill. Kr., og selve det Beløb, der i indeværende Høstaar medgaar til Nedbringelse af Rugbrødsprisen, er ligeledes netop 42 Mill. Kr.